

by odpůrce buď předmět nájmu v určené době pod exekucí odevzdal pokud se týče převzal, nebo podal proti výpovědi u soudu námitky (§ 562 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 20. května 1919, R II 58/19.)

Návrh vymáhajícího věřitele, by mu na základě mimosoudní výpovědi, proti které nepodány námitky, povolena byla exekuce vyklizením místnosti, najaté vypovězenou stranou v jeho domě, byl pr v ý m s o u d e m (okresním soudem v Mor. Ostravě) zamítnut, ježto písemné sdělení o výpovědi neobsahovalo příkazu, by odpůrce buď předmět nájmu v určené lhůtě pod exekucí odevzdal neb podal proti výpovědi u soudu námitky (§§ 565 odst. 2 a 562 c. ř. s.), následkem čehož nenabyla výpověď ta účinků soudní výpovědi. — R e k u r s n í s o u d (krajský soud v Nov. Jičíně) vyhověl návrhu na vyklizení, poznamenav k tomu: Důvod, z něhož zamítl prvý soudce návrh na vyklizení, poukázav k tomu, že vymáhající věřitel neuložil v písemné své výpovědi odpůrci, by buď předmět nájmu v určené lhůtě pod exekucí odevzdal, nebo podal proti výpovědi u soudu námitky, neobstojí před zákonem, poněvadž § 565 c. ř. s. náležitosti této při mimosoudních výpovědích nepředpisuje a stačí, označuje-li sdělení o výpovědi předmět nájmu a udává-li dobu, kdy má nájemní smlouva skončiti. Příkaz, by odpůrce předmět nájmu odevzdal, neb podal námitky, o němž zmiňuje se § 562 c. ř. s., může se týkati jen přípravných spisů neb žádostí podaných v soudních protokolech (§ 74 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, poukázav ku správným důvodům rekursního soudu.

#### Cís. 180.

Předpisy cís. nařízení ze dne 17. prosince 1915, č. 373 ř. z. (§§ 6, 8) nejsou na překážku tomu, by dlužník, na jehož obchodování byl nařízen dozor, byl odsouzen ku placení ve lhůtě § 409 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 20. května 1919, Rv II 155/19.)

Vůči žalobě o zaplacení tržové ceny za dodané zboží namítala žalovaná firma mezi jiným, že, jsouc pod obchodním dozorem, nemůže odsouzena býti k placení do 14 dnů pod exekucí, nýbrž jen k placení, jak to připouští § 8 cís. nařízení ze dne 17. prosince 1915 č. 373 ř. z. — P r v ý s o u d (krajský soud v Nov. Jičíně) uznal ve smyslu této námítky žalované. O d v o l a c í s o u d (vrchní zemský soud v Brně) odsoudil však žalovanou ku placení do 14 dnů pod exekucí, odůvodniv výrok ten takto: I když jest správně, že dozor na obchodování v případě tomto povolen sborovým soudem příslušným ku zahájení konkursu (§ 1 cit. cís. nař.), a že byl nařízen nad vedením dlužníkovy obchodu a nikoliv nad jeho jměním, následkem čehož jest úplně bez významu otázka, žalobcem nadhosená, nalézá-li se jmění dlužníkovy pouze v tuzemsku, či také v cizozemsku, tož přehlíží přece v odpor vzaté rozhodnutí především, že cís.

nařízení ze dne 17. prosince 1915 upravuje jen otázku, jak dlužno užiti peněz docílených obchodním dozorem (§ 8) a otázku nabytí soudcovského zástavního práva po čas dozoru na obchodování (§ 6). Na rozdíl od konkursního řádu neotřásl však toto čís. nařízení předpisem § 409 c. ř. s., dle něhož činí lhůta k plnění, již nutno vysloviti rozsudkem, pokud neustanovuje zákon tento (t. j. civ. řád soudní) jinak, 14 dnů. Na tom nemění ničeho ani okolnost, že žalobce nebude přes lhůtu pariční, přiznanou jeho pohledávce, snad s to, nabýti již za 14 dnů po právní moci rozsudku soudcovského práva zástavního neb práva na uspokojení, potrvá-li v době této ještě obchodní dozor. Otázka tato spadá pouze do oboru vykonatelnosti rozsudku, nedotýká se však určení rozsudečně lhůty k plnění. Nutnost, určití v rozsudku zákonnou 14denní lhůtu k plnění, stane se ostatně aktuální v okamžiku zrušení dozoru na obchodování, ježto by žalobce, když tu není podobných předpisů jako v řádu konkursním (§ 61 a j.), nebyl bez určení 14denní lhůty k plnění v rozsudku podle §u 7 ex. ř. s to, by vedl ihned po zrušení obchodního dozoru beze všeho exekuci.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalované.

#### Důvody:

Dovolatelka hájí názor, že § 8 cit. nař. vztahuje se na veškeré jmění dlužníkovu a nikoliv pouze na prostředky nabyté v době dozoru na obchodování, a že předpisuje, jak veškeré jmění dlužníkovu má vynaloženo býti k uspokojení věřitelstva. Dále doličuje, že 14denní lhůta k plnění stanovená §em 409 c. ř. s. jest povahy procesuální, kdežto předpis § 8 cit. nař. spadá do oboru práva hmotného, připouští plnění z dlužníkovu jmění po ruce jsoucího jen dle předpisů konkursního řádu; nelze prý tedy dlužníka odsouditi, by zaplatil do 14 dnů pod dühonem práva, poněvadž by se to přičilo zákonu. V tomto kuse nelze však přisvědčiti straně žalované. Správně uvádí soud druhé stolice, že § 8 cit. nař. upravuje, jakým způsobem má býti užito prostředků dlužníka tu jsoucích, a že se tím nerozumí veškeré jeho jmění (jinak by § 8 obsahoval nařízení o úplné likvidaci jmění), nýbrž že předpis ten se vztahuje na ony majetkové prostředky, jež dojdou dalším obchodováním. Práví se tam přece výslovně, že k uspokojení věřitelů upotřebí se zbývajících snad přebýtků. Nelze také tvrditi, že bylo nesprávně použito §u 409 c. ř. s., jenž určuje 14denní dobu jako lhůtu k plnění, nestanoví-li civilní řád soudní sám jiné lhůty. Předpisy o zavedení dozoru nad obchodováním nestanoví nikde, že odklad možnosti exekuce má býti vyjádřen již v rozsudku a jest přisvědčiti názoru odvolací stolice, že otázkou touto jest se zabývatí teprv soudci exekučnímu. Jde tu vlastně o dlužníka v cizozemí, na čemž nemění ničeho okolnost, že v našem státě rovněž jako v Rakousku jest vzhledem k čl. 2 zákona ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. a n. dosud stejným způsobem upraven dozor na obchodování dlužníků. Kdyby dlužník cizozemec měl jmění i v oblasti československé republiky, ohledně kteréhož by nebyl zaveden dozor na obchodování, pak by se exekuce na jmění to povolila, nepřihlížeje k § 8 cit. nař. Již z toho plyne, že otázku tu řešiti jest teprve při povolení exekuce.